

?Nits tòrrides d'estiu

Durant l'any, quan la gent no fa vacances i transita pels carrers amb llum de dia o s'arrauleix a casa pel fred, al centre històric hi ha diversos indicis -ja crònics- de deteriorament, però, qui més qui menys, pensa que qui dia passa, any empeny. Ara, a l'estiu, ai l'estiu! En ple agost, la calma esdevé tensa i, quan es fa fosc, aflora la misèria i tots els problemes es propulsen de pet cap al cel com un castell de focs anticipat a la Festa Major. Esclata la inseguretad, l'acumulació incontrolada de brutícia, la delinqüència, l'incivisme i la borratxera. Misèria en la màxima expressió. L'esclat diari d'un polvorí que, reconeguem-ho, l'administració no sap com abordar, la policia com contenir i els ciutadans, cada cop més, com suportar.

Perquè és una època en què qui es queda a Manresa no té cap alternativa d'oci, ni diners, ni oportunitats, ni cap més opció que li resulti més atractiva que vagarejar pels carrers, entrompar-se per dependència o oportunitat i, el més greu, aprofitar la més ínfima escletxa per passar-se de la ratlla, alterar la convivència, embolicar la troca o, ras i curt, delinquir. La sort ja no es tempta perquè qualsevol línia vermella ha quedat difusa i alguns es cansen de conviure amb tanta pobresa que es fa difícil mantenir certa dignitat portant una *vida ordenada* quan, al teu voltant, ja gairebé ningú vol -ni pot- seguir les regles. Els carrers són bulevards de somnis trencats i futurs obscurs, on la calor asfixiant fa dansar tots els dimonis. No pas els de Xàldiga, sinó els de l'avern.